

wa mees, agga mis sa tühja liitled, surma suus ikka ollid, ja hirmo täis ollid ka kül, se paistab so filmist; nüüdki veel oled ni kahvatud fui surnud; tulle ärra, jättame waidlemist, ja otsime enneminne kehhale toetust, tulle meiega förti." Ja nemmad läksid. Ja sobrade rohked annid jõudsid kül pea temma kahvatand palgeid jälle punnetada. Agga ei nende felaminne jõudnud temma süddant allandada, eggattemma jutto waigistada, waid ta mõttis veel uut surustamisse joont, sest et förtist jälle rahvast leidis, kes küssis ja külas, ja immeeks panni, ja kes ka ei teadnud, et Jummalale tulleb au anda, waid ikka agga õnne ja juhtumist fütsid. Siis ta rákis peale, senni fui ta pea sojaks ja keel kangeks jái, ja ta sannad ka nendegi melest nimaks ni jõlledaks läksid et nemmad fojo tuttasid ja tedda senna játsid, kus ta wähhå aja párrast ahjo pingile maggamma jái. Agga kes teab: nággi ta fükkumist unnes, wõi et ta jälle sedda

luggu rákis ja náitas fuida ta kättega puošsi püüdnud; agga ta põris maggades eddasi ja tagasi, ja laotas kássí, ja — kükus pingilt mahha ja olli surnud! — Ja se olli se teine langeminne, kelle eel olli förkus káind. Jummal olli omma wåggetwa käega innimesse ellusse ja terve hoidnud, fui ta surest förgest kükus, sest iggaúks wõib kül arwata, fui pea temma seal olleks wõinud surma hõpi sada, ja et se tööste úks imme-ässí olli, et ta ellusse jái. Agga innimesse uhye ja tånnamatta meel ei tahtnud mitte töele tunnistust anda egga Jummalale au, ei hõlind sest armust mis temmale olli sündind, waid julges surustada ja håbbematta wallega fitelda, fui olleks se temma omma tarkus olnud. Oh, meie ei jõuagi mitte ennast omma holega hådda ja willetsusse eest hoida, fui meie tassast teed käime, ja rahholiste ommas toas ellame, nenda fui sestsammost mehhest náme, et ta pingilt surnuks kükus, — fuida peaksite meie